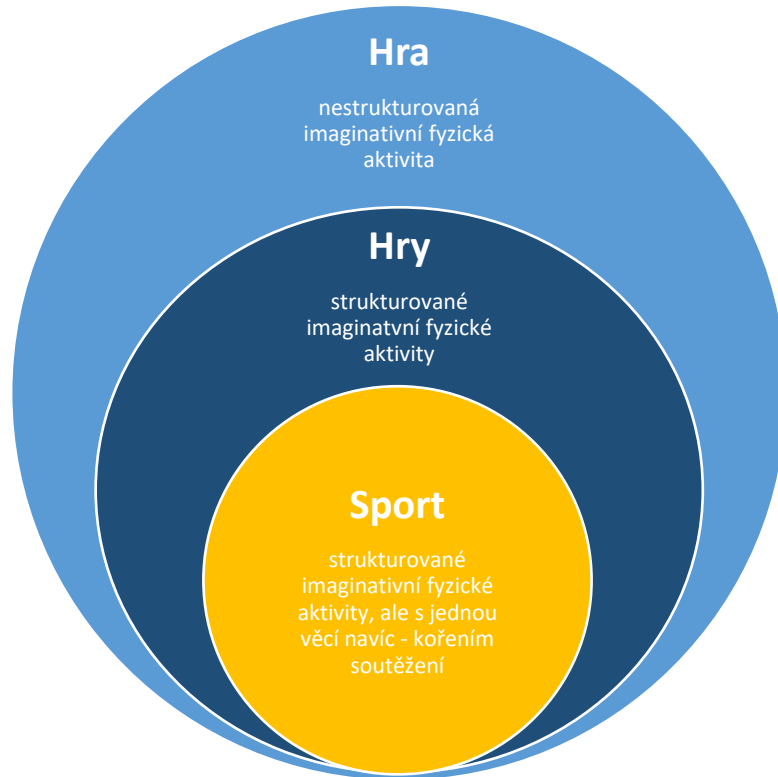

PROČ SPORT?

- Na naší cestě proměny, na níž se učíme, jak se řádně starat o sportovce, které máme v péči, musíme také chápat účel samotného sportu. Kam zapadá? Co je jeho účelem? Proč se mu věnujeme?
- Sport je podmnožinou „hry“. Účelem hry je zapojit celou naši bytost (tělo, mysl a ducha) do radostného zážitku, který uchvátí naši představivost a nutí nás vydat ze sebe maximum. Rolí soutěžení je oživit hru, stejně jako koření oživuje chuť jídla.

Mám tě! Nezapomínejte na sílu „herního instinktu“ u dětí. Když si děti hrají, motivace vychází zevnitř a odměnou je radost z aktivity. Zde je příklad toho, jak může kouč účinně využít moc hry, aby dosáhl cílů na 1. úrovni: vyberte 2-3 hráče, kteří budou honit ostatní. Ti, kterých se dotknou, půjdou k trenérovi a budou pokračovat v běžném tréninku. Pomocí hry kouč dosáhne cílů tréninku a sportovci si užijí zábavu.

- Stejně jako koření v jídle i soutěž by měla vést naši hru na novou úroveň potěšení a uspokojení. Sport je naneštěstí často ochuzen o svou krásu. Mark Hull nabízí koučům tato varování:

Když se koření sportu stane jeho účelem, vyháníme z něj radost. Vítězství se z důležitého cíle stává tím konečným, výsledky jsou nadřazeny procesu.

- Když se připravíme o vnitřní radost, musíme mít vnější odměny, aby zaplnily prázdnotu. Když se to stane, nezbytně vychováváme generaci, která má pocit, že má na vše nárok.

Musíme si dávat pozor, abychom u dětí nezačali příliš brzy používat modely soutěžení vhodné pro dospělé.

- Když ve snaze o vstup do soutěží co nejdříve nabízíme dětem představivost dospělých, poškozujeme jejich vlastní představivost, blokuje jejich tvořivost, a to poškozuje všechny tři rozměry.
- Příliš mnoho soutěžení v příliš raném věku může u malých dětí bránit rozvoji dovedností. Dochází k tomu následujícím způsobem: 1) je kladen důraz na strategii před rozvojem dovedností (obzvláště to platí pro týmové sporty); 2) křivka učení se zpomaluje v důsledku velké ceny chyb (sportovci se příliš soustředí na to, aby potěšili diváky, převládá strach z neúspěchu).

ZÁKON PŘIPRAVENOSTI: studenti se učí nejlépe, když jsou duševně, fyzicky i emočně připraveni se učit. V určitém bodě zažijí to, co jsme zažili i my. Mladí sportovci se začínou ptát – Kolik toho uběhnu nebo jak vysoko vyskočím?